

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612206859
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1612206859.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcu: I. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. Y. XXX/XX, I., zast.: AK Consilior Iuris, s. r. o., so sídlom Radlinského 51, Bratislava, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: N. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX/XXX, I., zast.: AK JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 2, Bratislava, IČO: 35 951 087, o zaplatenie 4.657,19 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 03.10.2019, č. k.: 50195/2014-100, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 03.10.2019, č. k.: 50195/2014 -100 **z r u š u j e** a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 03.10.2019, č. k.: 50195/2014-100 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol (I. výrok). Žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (II. výrok).

2. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 18.06.2012 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu sumu 4.657,19 Eur s príslušenstvom. Žalovaný ho dňa 01.05.2004 na K. ulici v H. - F. H. fyzicky napadol, v dôsledku čoho utrpel trieštivú zlomeninu pravej ramennej kosti s posunom úlomkov a zhmliaždenie vretenného nervu s prechodne trvajúcim ochromením pravej hornej končatiny, ktoré si vyžiadali operáciu, znehybnenie končatiny najskôr sadrovou a neskôr ortézovou fixáciou do 01.09.2004 a celkovú dobu liečenia spojenú s pracovnou neschopnosťou v trvaní od 01.05.2004 do 31.10.2004. Za uvedený skutok žalovaného uznal vinným Okresný súd Bratislava IV trestným rozkazom č. k. 3T/15/2010-150 zo dňa 15.02.2010 za trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona. Súd vo výroku trestného rozkazu odkázal žalobcu podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010. V trestnom konaní Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave IV, úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor všeobecnej kriminality zadal pre účely vyšetrovacích úkonov vedených v trestnej veci žalovaného N. Q., ktorý bol obvinený, vypracovať znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia. Znalecký posudok č. XXXXXX-XX/XX zo dňa 12.11.2009 vo veci posúdenia trvalých následkov žalobcu vypracoval znalec I.. S. D.. Tento znalecký posudok obsahoval aj lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaný podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. v platnom znení. Ohodnotenie bolestného v znaleckom posudku znalca I.. S. D. č. XXXXXX-XX/XX bolo stanovené spolu počtom bodov po zvýšení 297,50. Bolo ohodnotené aj sťaženie spoločenského uplatnenia v rovnakom znaleckom posudku a v tomto prípade počet bodov dosiahol 460. K rovnakým záverom ohľadne bodového hodnotenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia dospel aj primár I.. W. D. z kliniky úrazovej chirurgie FN H. Y. v Posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo

dňa 10.10.2005. Celkový počet bodov za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa znaleckého posudku č. XXXXXX-XX/XX je 757,50 bodov. Výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje potom sumu 1.508,66 Eur (757,50 x 60 Sk = 45.450 Sk). Žalobca ďalej uviedol, že dňa 01.05.2004, keď ho žalovaný úmyselne napadol, bol zamestnancom v pracovnom pomere u zamestnávateľa Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava. V dôsledku poškodenia jeho zdravia žalovaný bol práceneschopný od 03.05.2004 do 30.10.2004, a teda mu ušla časť mzdy, časť mimoriadnej kvartálnej odmeny, ako aj časť mimoriadnej mzdy, 13. a 14. plat, priznávané v máji a novembri daného kalendárneho roka. Rozdiel medzi skutočne vyplatenou mzdou a mzdou, ktorá by mu patrila, keby nebol PN, predstavuje sumu vo výške 2.070,66 Eur, ktorá predstavuje jeho ušlý zisk. Ďalej rozdiel medzi skutočne vyplatenou mimoriadnou kvartálnou odmenou a odmenou, ktorá by mu patrila, keby nebol PN, predstavuje suma vo výške 939,78 Eur, čo je ďalší jeho ušlý zisk a napokon rozdiel medzi skutočne vyplatenou mimoriadnou mzdou (13. a 14. plat) a mimoriadnou mzdou, ktorá by mu patrila, keby nebol PN, predstavuje ušlý zisk vo výške 138,09 Eur. Spolu tak ušlý zisk, teda to čo mu ušlo zo mzdy a odmeny, predstavuje sumu 3.148,53 Eur. Výška škody za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia a ušlý zisk spolu predstavujú sumu 4.657,19 Eur.

3. Žalovaný, s poukazom na ust. § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vzniesol voči uplatnenému nároku námietku premlčania. Uviedol, že z dikcie ust. § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1, 2 OZ vyplýva, že ide o tzv. subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch a keď sa dozvie, kto za vzniknutú škodu zodpovedá (por. rozhodnutie NS ČR zo dňa 13.07.2001, sp. zn. 25Cdo/I 169/2000, podľa ktorého „v prípade nároku na odškodnenie bolesti a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti a sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, od tohto okamihu plynie subjektívna premlčacia lehota“). Poukázal na to, že žalobca si svoj nárok na náhradu škody spôsobenej mu na zdraví uplatnil na súde až dňa 18.06.2012, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Právo žalobcu sa premlčalo, a preto žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 106 ods. 1 a 2, § 420 ods. 1 a 2 a § 444 Občianskeho zákonníka.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že dňa 15.02.2010 bol vydaný Okresným súdom Bratislava IV trestný rozkaz č. k. 3T/15/2010, ktorým bol žalovaný N. Q. uznaný za vinného z trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona a za to bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, pričom mu súd výkon uloženého trestu podmiennečne odložil. Zároveň súd určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal žalobcu I. R. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Z obsahu pripojeného spisu súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa v trestnom konaní, pri výpovedi na polícii dňa 21.09.2005 pripojil k trestnému stíhaniu v zmysle § 43 Trestného poriadku a žiadal náhradu spôsobenej škody, ktorú ešte upresní. Pri výsluchu na polícii dňa 19.10.2005 sa žalobca opäť pripojil k trestnému stíhaniu a žiadal náhradu škody, ktorá mu bola žalovaným spôsobená v celkovej výške 166.000,- Sk, ktorá pozostávala z nároku na náhradu škody, ušlej mzdy vo výške 46.000,- Sk a finančnú náhradu za bolestné vo výške 120.000,- Sk. V trestnej veci vedenej na OR PZ Bratislava IV, úrade justičnej a kriminálnej polície, odbore všeobecnej kriminality pod č. ČVS: B.-XXX/OVK-BX-XXXX bolo v konaní nariadené znalecké dokazovanie znalcom I. S. D., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia. Znalec podal znalecký posudok dňa 12.11.2009 pod č. XXXXXX-XX/XX. V znaleckom posudku znalec vypracoval aj lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia. Žalobca si trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV č. k. XT/XX/XXXX-XXX prevzal dňa 03.03.2010. Žalobca podal žalobu na súd dňa 18.06.2012. Argumentoval tým, že ním uplatnené právo nie je premlčané, keďže trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV č. XT/XX/XXXX-XXX nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010, a teda žaloba bola podaná včas, lebo až vtedy sa dozvedel, že mu nebolo priznané právo na náhradu škody.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na to, že pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v prípade žalobcu je rozhodujúci deň, keď sa žalobca skutočne dozvedel o tom, že ku škode na jeho úkor došlo a kto za ňu zodpovedá. Žalobca najneskôr od 21.09.2005

vedel, kto mu spôsobil škodu, bolo začaté trestné stíhanie proti žalovanému a on sa k nemu pripojil. Žalobca vedel o tom, že bol vypracovaný znalecký posudok o rozsahu poškodenia svojho zdravia, keďže takéto dokazovanie bolo vykonané v rámci trestného konania, ktorého účastníkom bol žalobca ako svedok - poškodený. Bol oboznámený s celým vykonaným dokazovaním. Žalobca si aj v priebehu trestného konania uplatnil náhradu škody v konkrétnej výške. V prejednávanej veci bolo predovšetkým povinnosťou súdu vysporiadať sa najmä s námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný už vo svojom odpore proti vydanému platobnému rozkazu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca si neuplatnil uplatňované právo na náhradu škody včas. Žalobca najneskôr od 21.09.2005 vedel kto za škodu zodpovedá. Vedel v akom rozsahu bolo poškodené jeho zdravie a z toho mohol aj vyplynúť jeho nárok na odškodnenie bolesti a za sťaženie spoločenského uplatnenia, prípadne ďalšie nároky na náhradu škody. Žalobcovi bol dňa 03.03.2010 doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV č. k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 15.02.2010, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z vyššie uvedeného trestného činu. Najneskôr po doručení trestného rozkazu sa žalobca dozvedel o tom, že mu nebola priznaná náhrada škody, ktorú si uplatnil v trestnom konaní a dozvedel sa tiež, že prípadnú náhradu škody si môže uplatniť v občianskom súdnom konaní. Podľa názoru súdu je nesporné, že tieto skutočnosti sa žalobca dozvedel dňa 03.03.2010, kedy mu bol doručený trestný rozkaz. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010 a podľa názoru súdu dvojročná premlčacia lehota na náhradu škody voči žalovanému uplynula najneskôr dňom 03.03.2012. Žaloba na súd bola však podaná až 18.06.2012, teda po dvojročnej premlčacej lehote stanovenej ustanovením § 106 ods. 1 Obč. zákonníka. Dátum právoplatnosti trestného rozkazu, teda deň 18.06.2010 nemôže byť podľa názoru súdu dňom, kedy začal žalobcovi plynúť začiatok premlčacej lehoty pre uplatnenie jeho žalovaného nároku. Žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Žalovaný sa premlčania dovoľával, preto vzhľadom na vyššie cit. ust. Občianskeho zákonníka nemožno premlčané právo žalobcovi ako veriteľovi priznať. Súd prvej inštancie preto musel žalobu zamietnuť.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Vo veci bol žalovaný úspešný v rozsahu 100 % a vzniklo mu preto právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Uviedol, že s právnym názorom súdu prvej inštancie nie je možné súhlasiť, je právne neudržateľný a napadnutý rozsudok je nedôvodný a arbitrárny. Pre právne posúdenie, či žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby alebo nie, je potrebné posúdiť spočítanie plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa nasledovných ustanovení Trestného poriadku (§ 46 ods. 1 a ods. 3) a Občianskeho zákonníka (§ 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a § 112). Subjektívna premlčacia doba je v zmysle Občianskeho zákonníka dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním a vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto prvkoch (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o nich) a len vtedy začne poškodenému plynúť subjektívna premlčacia doba. Námietku premlčania možno uplatniť v prípade, keď poškodený v premlčacej dobe nárok neuplatnil na príslušnom orgáne, t. j. predovšetkým na súde. Ak bola škoda spôsobená protiprávnym úkonom, ktorý zároveň naplnil skutkovú podstatu určitého trestného činu, právo zo zodpovednosti za škodu možno uplatniť aj v trestnom (adhéznom) konaní. Riadne uplatnenie nároku v trestnom (adhéznom) konaní predpokladá, že z návrhu je zrejmé, z akých dôvodov sa nárok uplatňuje (stačí spravidla tvrdenie, že skutkom, za ktorý je páchatel stíhaný, bola poškodenému spôsobená škoda), ale musí byť uvedená aspoň minimálna suma (výška škody), ktorú poškodený žiada nahradiť. Návrh musí byť urobený v čase od začatia trestného konania do začatia dokazovania na hlavnom pojednávaní. Ak si potom poškodený v trestnom konaní včas uplatnil (§ 43 ods. 2 TP) nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, a v konaní riadne pokračuje (§ 112 OZ), plynutie premlčacej doby sa zastaví. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť poškodenému uplatnenú náhradu škody, poškodený má možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom

súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania. (R 31/1974).

K protiprávnemu konaniu žalovaného, ktorým vznikla škoda žalobcovi, došlo dňa 01.05.2004. Následkom fyzického útoku žalovaného žalobca musel byť hospitalizovaný a po prepustení z nemocnice podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela dňa 18.05.2004 a týmto dňom bolo zároveň začaté trestné stíhanie povereným príslušníkom PZ pre trestný čin výtržníctva v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví. Dňa 21.09.2005 sa žalobca ako svedok-poškodený v trestnom konaní od vyšetrovateľa dozvedel pred svojím výsluchom, že je vypočúvaný v trestnej veci obvineného N. Q.. Zároveň bol poučený v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku, pričom žalobca do zápisnice uviedol, že sa pripája k trestnému stíhaniu a žiada náhradu spôsobenej škody, ktorú ešte upresní. Dňa 19.10.2005 žalobca pri svojom výsluchu opätovne uviedol, že si v trestnom konaní uplatňuje náhradu škody a žiada jej náhradu, ktorú zároveň aj vyčíslil. Dňa 10.09.2007 pri svojom výsluchu do zápisnice na otázku vyšetrovateľa, či si podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku uplatňuje náhradu škody uviedol, že: „uplatňujem si náhradu škody a to ako som sa vyjadril v mojich predchádzajúcich výpovediach a to v celkovej výške 166.000,- Sk (z toho je suma 46.000, - Sk za ušlú mzdu a suma 120.000, - Sk za bolestné).

Žalobca si teda riadne uplatnil nárok na náhradu škody ešte pred tým, ako vôbec mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie sa vo svojom napadnutom rozsudku nevysporiadal s touto opakovane argumentáciou žalobcu. Nie je možné sa stotožniť so závermi súdu, že dňom doručenia trestného rozkazu žalobcovi začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Súd opomenul, že v trestnom konaní si žalobca ako poškodený riadne uplatnil škodu a do skončenia trestného konania, t. j. do doby právoplatnosti trestného rozkazu, premlčacia doba spočívala. Žalovaný proti tomuto trestnému rozkazu predsa podal odpor, ktorým sa trestný rozkaz zrušil od začiatku, a teda trestné konanie by stále pokračovalo, ak by žalovaný nezobral svoj odpor späť pred začatím hlavného pojednávania. Preto nasledujúci deň po nadobudnutí právoplatnosti trestného rozkazu, čo je v zmysle § 356 Trestného poriadku deň spätvzatia odporu, začala prvýkrát plynúť premlčacia doba, ktorá dovtedy spočívala a teda žaloba bola podaná pred jej uplynutím.

Okrem toho poukazuje aj na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn.: II. ÚS 542/2013-18 sa uvádza, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

Vznesenie námietky premlčania žalovaným považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom poukazuje jednak na zmysel a účel tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka ako korektívu, ďalej na rozhodovaciu prax ESLP (rozhodnutia ESLP Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko) a na nutnosť uprednostnenia spravodlivého skončenia sporu pred formálnym zamietnutím žaloby. Žalobca na pojednávaní poukázal na tento rozpor vznesenej námietky premlčania žalovaným vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to že škoda mu vznikla úmyselným konaním žalovaného, bola mu spôsobená škoda na zdraví s trvalými následkami a spôsobila mu značné problémy v uplatnení v bežnom živote. Ani s touto argumentáciou žalobcu sa však súd prvej inštancie vo svojom napadnutom rozsudku nevysporiadal a neposudzoval vznesenú námietku premlčania žalovaným podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu, pričom súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je okrem iného aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom je potrebné, aby sa konajúci súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci právne významné a podstatné.

9. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril písomným podaním, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že v trestnom rozkaze zo dňa 15.02.2010, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 03.03.2010, Okresný súd Bratislava IV odkázal poškodeného - žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, v dôsledku čoho vo veci o náhrade škody žalobcu ako poškodeného

nemohlo byť a ani nebolo v trestnom konaní meritórne rozhodnuté. Na vyššie uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že voči trestnému rozkazu podal žalovaný ako obžalovaný odpor (ktorý vzal následne späť), nakoľko trestný rozkaz neobsahoval výrok o povinnosti žalovaného nahradiť škodu žalobcovi, ktorú mu žalovaný mal spôsobiť trestným činom. Iba voči takémuto výroku v trestnom rozkaze by bol žalovaný ako obžalovaný oprávnený podať odpor, rovnako ako aj žalobca ako poškodený na základe § 355 ods. 2 Trestného poriadku. S poukazom na vyššie uvedené by výrok súdu v trestnom rozkaze o odkázaní žalobcu ako poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilné konanie a dôsledky z neho vyplývajúce (t. j. že o nároku na náhradu škody poškodeného je možno rozhodnúť výlučne v civilnom konaní) neboli nijakým spôsobom dotknuté ani v prípade, ak by zo strany žalovaného nebol podaný odpor, keďže voči takémuto výroku podanie odporu Trestný poriadok neumožňuje. Právoplatnosť predmetného trestného rozkazu preto nie je rozhodným okamihom pre určenie uplynutia dvojročnej premlčacej lehoty, ako nesprávne uviedol žalobca vo svojom odvolaní.

K tvrdeniu žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces tým, že sa súd prvej inštancie v napádanom rozsudku nevysporiadal a neposudzoval jeho námietku ohľadom rozporu vznesenej námietky premlčania žalovaným s dobrými mravmi, žalovaný uvádza, že uvedeným postupom súdu k žiadnemu porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nemohlo dôjsť, nakoľko podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 1Cdo/145/2017), ako aj Ústavného súdu SR (napr. Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04), „všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces.“

Žalobca v konaní neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by mu bránila podať predmetnú žalobu riadne a včas v rámci dvojročnej premlčacej lehoty a s ktorou by sa súd mal vysporiadať. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že sám žalobca podal žalobu až v posledný deň v žalobcom nesprávne určenej premlčacej lehote, a práve týmto špekulatívnym konaním žalobcu, ktorým vedome udržiaval žalovaného v neistote, si žalobca výlučne sám zavinil márne uplynutie premlčacej doby. Preto námietka premlčania vznesená žalovaným rozhodne nie je konaním v rozpore s dobrými mravmi ako to účelovo v konaní interpretoval žalobca. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalovaný s odôvodnením napádaného rozsudku v celom rozsahu stotožňuje, súd prvej inštancie sa s právnou vecou dostatočne zaoberal, riadne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil dôkazy, na základe ktorých následne dospel k správnej právnej závere, preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

11. V preskúmvanej veci si žalobca podanou žalobou uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie istiny 4.657, 19 Eur s príslušenstvom, predstavujúcej jednak ušlý zisk, teda to čo žalobcovi ušlo zo mzdy a odmeny, ktorý predstavuje sumu 3.148,53 Eur a jednak náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.508,66 Eur, a to na tom základe, že žalovaný ho dňa 01.05.2004 na K. ulici v H. - F. H. fyzicky napadol, v dôsledku čoho utrpel zranenia, ktoré si vyžiadali operáciu, znehybnenie končatiny najskôr sadrovou a neskôr ortézovou fixáciou do 01.09.2004 s celkovou dobou liečenia spojenou s pracovnou neschopnosťou v trvaní od 01.05.2004 do 31.10.2004. Za uvedený skutok uznal žalovaného vinným Okresný súd Bratislava IV trestným rozkazom č. k. 3T/15/2010-150 zo dňa 15.02.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010.

12. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou premlčania uplatneného nároku na základe námietky premlčania vznesenej žalovaným. Záver, že podanú žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu premlčania nárokov žalobcu, je však predčasný a nesprávny.

13. Súd prvej inštancie svoj záver o premlčaní uplatnených nárokov založil na zistení, že žalobca najneskôr od 21.09.2005 vedel, kto za škodu zodpovedá. Vedel, v akom rozsahu bolo poškodené jeho zdravie, a z toho mohol aj vyplynúť jeho nárok na odškodnenie bolesti a za sťaženie spoločenského

uplatnenia, prípadne ďalšie nároky na náhradu škody. Žalobcovi bol dňa 03.03.2010 doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV č. k. 3T/15/2010-150 zo dňa 15.02.2010, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z vyššie uvedeného trestného činu. Najneskôr po doručení trestného rozkazu sa žalobca podľa súdu prvej inštancie dozvedel o tom, že mu nebola priznaná náhrada škody, ktorú si uplatnil v trestnom konaní, a dozvedel sa tiež, že prípadnú náhradu škody si môže uplatniť v občianskom súdnom konaní. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že tieto skutočnosti sa žalobca dozvedel dňa 03.03.2010, kedy mu bol doručený trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010. Podľa názoru súdu prvej inštancie dvojročná premlčacia lehota na náhradu škody voči žalovanému začala plynúť dňom dourčenia trestného rozkazu žalobcovi dňa 03.03.2010 a uplynula najneskôr dňom 03.03.2012. Žaloba bola na súd podaná až 18.06.2012, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty stanovenej ustanovením § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že dátum právoplatnosti trestného rozkazu, teda deň 18.06.2010 nemôže byť dňom, kedy začal žalobcovi plynúť začiatok premlčacej lehoty pre uplatnenie jeho žalovaného nároku (tento svoj záver však už ďalej neodôvodnil).

14. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že za skutkových okolností preukázaných vykonaným dokazovaním, tiež so zreteľom na predmet sporu v preskúmvanej veci, treba záver súdu prvej inštancie o premlčaní uplatneného nároku považovať za predčasný. Súd prvej inštancie pre účely posúdenia základu žalobou uplatneného nároku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nesprávne interpretoval ustanovenia Trestného poriadku týkajúce sa momentu skončenia trestného konania, ako aj Občianskeho zákonníka o premlčaní, a túto právnu úpravu nesprávne aplikoval na ustálený skutkový stav veci.

15. Z obsahu pripojeného trestného spisu vedeného Okresným súdom Bratislava IV sp. zn.: 3T/15/2010 jednoznačne vyplýva, že žalobca ako poškodený si uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom a v tomto začatom konaní riadne pokračoval. V takom prípade premlčacia lehota v priebehu tohto konania neplynie a až po skončení trestného stíhania, v ktorom nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu a poškodený bol vyrozumiený o skončení stíhania, beh premlčacej doby pokračuje (por. R 31/1974, rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 22. decembra 1983, sp. zn. 5 Cz 27/83, R 29/1985). Znamená to, že riadnym uplatnením nároku v trestnom konaní došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby od uplatnenia nároku do konečného rozhodnutia. Rovnako je nesporné, že v tomto trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradiť uplatnenú škodu (a poškodený (žalobca) bol s týmto uzrovný), a plynutie premlčacej doby pokračovalo ďalej až do úplného vyčerpania.

16. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v občianskoprávnom konaní. Preto konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá pod ochranu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. I. ÚS 18/06, IV. ÚS 44/06).

17. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody v občianskom súdnom konaní, vychádza v otázke riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní predovšetkým z rozhodnutí vydaných v trestnom konaní. Nie je však nimi (ani prístupom súdu v trestnom konaní k otázke uplatnenia nároku na náhradu škody) viazaný pri posudzovaní otázky premlčania nároku (§ 193 CSP <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>). Odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 43/2010, v ktorom sa uvádza, že: „Ak nedošlo v trestnom konaní k uloženiu povinnosti nahradiť poškodenému uplatnenú náhradu škody, má poškodený možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody v civilnom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej beh pokračuje po skončení trestného konania, o ktorom bol ako poškodený upovedomený, až do jeho úplného vyčerpania. Poškodený v konaní riadne pokračuje aj vtedy, ak po skončení trestného konania v primeranej dobe pokračuje v civilnom súdnom konaní. Určenie tejto primeranej doby bude vždy otázkou posúdenia okolností jednotlivého konkrétneho prípadu.

18. Je nesporné, že žalobca si uplatnil právo u iného príslušného orgánu v rámci trestného konania v súlade s ustanovením § 46 ods.3 Trestného poriadku <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-301/2005-ucinnost-od-01.07.2024>> a to dňa 21.09.2005, kedy sa pripojil k trestnému konaniu, a

kedy sa zároveň dozvedel, kto škodu spôsobil. Pokiaľ ide o výšku škody, túto špecifikoval dňa 19.10.2005 (zápisnica z vylučenia), pričom so svojím nárokom na náhradu škody bol odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných, a to trestným rozkazom č. k.: 3T/15/2010 zo dňa 15.02.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010. Po ukončení trestného konania si žalobca uplatnil rovnaký nárok v občianskoprávnom konaní žalobou doručenu súdu dňa 18.06.2012.

19. Súd prvej inštancie pre potreby počítania plynutia premlčacej doby považoval za rozhodujúci deň 03.03.2010, kedy bol žalobcovi doručený trestný rozkaz (ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.06.2010), a podľa názoru súdu prvej inštancie dvojročná premlčacia lehota na náhradu škody voči žalovanému uplynula najneskôr dňom 03.03.2012. Odvolací súd však v tejto otázke dospel k záveru odlišnému od záveru súdu prvej inštancie. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry, je nesporné, že riadnym uplatnením nároku v trestnom konaní dochádza k prerušeniu plynutia premlčacej doby od uplatnenia nároku do konečného rozhodnutia, teda poškodený má možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody v civilnom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej beh pokračuje po skončení trestného konania. Trestné konanie sa končí právoplatným rozhodnutím, ktorým je nepochybne aj trestný rozkaz. Je preto vylúčené posudzovať premlčanie žalobcovho nároku podľa dňa doručenia trestného rozkazu žalobcovi, keďže trestné konanie sa doručením rozhodnutia, voči ktorému je prípustné odvolanie nekončí. Teda až deň nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu (ktorý je aj dňom skončenia trestného konania), je rozhodujúcim dňom pre poškodeného, nakoľko až po skončení trestného konania si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní (samozrejme za predpokladu, že tento mu v trestnom konaní nebol priznaný).

20. Pre premlčanie nároku na odškodnenie škody na zdraví stanovil zákonodarca jedine plynutie subjektívnej premlčacej doby. Právo na náhradu škody na zdraví sa tak premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pre skúmanie začiatku premlčacej doby je relevantné v prvom rade hľadisko vedomosti poškodeného o spôsobenej škode spočívajúcej v danom prípade z nároku na odškodnenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 444 OZ a zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „zákon č. 437/2004 Z.z.“). Posúdenie momentu, kedy sa žalobca ako poškodený dozvedel o škode na zdraví, viaže slovenská judikatúra na okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného. V otázke premlčania bolestného sa za podstatný považuje právny názor vyslovený v rozsudku NS SR zo dňa 28.6.2001, sp. zn. M Cdo 37/2000, R 68/2003, v odôvodnení ktorého sa uvádza „Za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného (v zmysle ust. § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb.)“. Uvedenými skutočnosťami sa avšak súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, keď neustálil, od akého dňa je nutné počítat začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Tento čas (t. j. od možnosti prvýkrát si uplatniť nárok na náhradu škody v trestnom konaní do okamihu jej skutočného uplatnenia) bude totiž nevyhnutné započítat do celkovej dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

21. Obdobné platí aj vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý žalobca označil ako ušlý zisk spolu v sume 3.148,53 Eur, teda to čo mu ušlo zo mzdy a odmeny, pričom aj pri tomto nároku bude nevyhnutné pre skúmanie začiatku premlčacej doby posudzovať hľadisko vedomosti poškodeného o spôsobenej škode. Ani v prípade tohto žalobcovho nároku súd prvej inštancie neustálil, od akého dňa je nutné počítat začiatok plynutia premlčacej doby.

22. V prejednávanej veci bude pre posúdenie dôvodnosti žalovaným vnesenej námietky premlčania teda nevyhnutné v prvom rade rozlíšiť jednotlivé žalobcom uplatnené nároky a následne zistiť, kedy presne začala plynúť premlčacia doba; pre posúdenie začatia jej plynutia bude potrebné predovšetkým ustáliť, kedy sa žalobca dozvedel, v akej výške mu škoda na zdraví vznikla, pričom pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený (žalobca) dozvedel o škode treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o škode. Obdobné potom platí aj vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobcom v podobe žalobcom vyčísleného „ušlého zisku“, ktorý nárok je nevyhnutné posúdiť samostatne a vo vzťahu k tomuto žalobcom uplatnenému nároku rovnako skúmať, kedy začala žalobcovi plynúť premlčacia doba. Teda bude úlohou súdu prvej inštancie ustáliť okamih, kedy si žalobca mohol prvýkrát uplatniť náhradu škody v trestnom konaní a kedy si ju skutočne uplatnil. Riadne uplatnenie nároku v trestnom (adhéznom) konaní pritom predpokladá, že z návrhu je zjavné, z akých dôvodov sa nárok uplatňuje (stačí spravidla tvrdenie, že skutkom, za

ktorý je páchatel' stíhaný, bola poškodenému spôsobená škoda), ale musí byť uvedená aspoň minimálna suma (výška škody), ktorú poškodený žiada nahradiť. Následne, bude nevyhnutné vziať do úvahy, že okamihom jej uplatnenia došlo k spočívaniu premlčacej doby a jej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania. Až na základe takto zistených skutkových okolností bude možné opätovne posúdiť dôvodnosť vznesenej námietky premlčania.

23. V prípade námietky premlčania je teda v konaní o náhradu škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, nutné posúdiť, či bol nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnený, či bol uplatnený riadne a včas a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval. Riadne uplatnenie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní zahŕňa okrem otázky náležitosti príslušného návrhu aj určenie doby, kedy prvýkrát môže poškodený návrh na náhradu škody podať, aby mohol byť podkladom pre rozhodnutie súdu o náhrade škody v trestnom konaní, resp. po jeho skončení v prípade, ak o náhrade škody nebolo rozhodnuté, v občianskom súdnom konaní.

24. So zreteľom na dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť, sa už podrobnejšie nezaoberal opodstatnenosťou žaloby z hľadiska naplnenia ďalších podmienok pre vznik nároku žalobcu ani výškou uplatneného peňažného nároku. Rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom by však za tohto stavu veci v celom rozsahu nahrádzalo prvoinštančné rozhodnutie, čím by bolo stranám odoprené právo namietat' správnosť všetkých skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu, ku ktorým by dospel právnym posúdením skutkových zistení z hľadiska tých rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné na rozdiel od prvoinštančného súdu, ktorý sa nimi nezaoberal. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, pričom však dôsledné rešpektovanie ústavného princípu dvojinštančnosti konania možno v preskúmvanej veci dosiahnuť iba kasačným rozhodnutím.

25. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

26. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie opätovne posúdi, či si žalobca uplatnil svoj nárok v adhéznom konaní riadne a včas, a na základe uvedených zistení opätovne posúdi dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania, vychádzajúc zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), podľa ktorého pre posúdenie otázky včasnosti uplatnenia nároku žalobcu na súde a s tým súvisiaceho možného premlčania nároku žalobcu, nie je rozhodujúci okamih doručenia trestného rozkazu žalobcovi, ale až deň nadobudnutia právoplatnosti trestného rozkazu, ktorým dňom došlo k skončeniu trestného konania. Svoje rozhodnutie riadne, najmä však zrozumiteľne a logicky odôvodní tak, aby spĺňalo všetky požiadavky na odôvodnenie rozsudku vyplývajúce z ust. § 220 C.s.p. s osobitným dôrazom na vnútorne konzistentné vysvetlenie, ako posúdiť podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdiť, teda prečo žalobe vyhovel alebo ju zamietol, prípadne aj s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax a jej význam pre rozhodnutie v merite veci.

27. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).